

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 2333/24
22.5.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Ане Поповић, председника већа, Александра Ивановића и Милице Стојковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији су пуномоћници Лидија Златановић и Мирјана Поповић Радулашки, адвокати из Београда, Булевар Арсенија Чарновића бр. 12/II, против туженог Предузећа за обављање промета робе на велико и услуга у промету робе “БН БОС ШПЕД” ДОО из Београда, Браће Рибникар бр. 16, чији је пуномоћник Бранка Остојић, адвокат из Београда, Поручника Спасића и Машаре бр. 100/10, ради исплате, одлучујући о изјављеној жалби туженог против пресуде Првог основног суда у Београду П1 205/23 од 31.1.2024 године, у седници већа одржаној 22.5.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 205/23 од 31.1.2024. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка, као неоснован.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 205/23 од 31.1.2024. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезан тужени да тужиоцу на име неисплаћених девизних дневница за путовање у иностранство у периоду од 27.11.2011. године до 14.4.2014. године, исплати укупан износ од 11.309 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом по стопи утврђеној Законом о затезној камати на појединачне износе почев од дана доспелости, па до исплате, све ближе наведено као у ставу првом изреке. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове првостепеног парничног поступка у износу од 670.730,00 динара са законском затезном каматом од наступања услова за извршење па до коначне исплате, све ближе наведено као у том ставу изреке.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени, побијајући је из свих разлога предвиђених чланом 373 Закона о парничном поступку.

Испитујући правилност ожалбене пресуде, у границама овлашћења прописаних чланом 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.72/11 ... 18/20), Апелациони суд у Београду је, као другостепени суд, нашао да је жалба неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити је учињена нека друга битна повреда из наведеног члана, а која би могла бити од утицаја на правилност и законитост побијане пресуде.

Према разлозима ожалбене пресуде, тужилац је на основу уговора о раду бр. 315/2 од 7.6.2009. године засновао радни однос, на неодређено време, код туженог, са даном 8.6.2010. године. Тужилац је обављао послове возача камиона код туженог све до доношења решења о отказу уговора о раду бр. 18/12 од 14.04.2014. године, којим му је отказан уговор о раду због непоштовања радне дисциплине – неоправданог одсуствовања са рада пет узастопних радних дана. Тужилац је у утуженом периоду на основу путних налога обављао службена путовања у иностранству, а тужени му је периодично, након обављених путовања, уплаћивао дневнице на девизни рачун, који је тужилац отворио код Findomestic банке. Наведене износе је одмах након уплате подизала запослена ББ, којој је тужилац дао овлашћење, а која је након подизања новчаних средстава са рачуна тужиоца достављала, преко ВВ, тужиоцу у готовини износе на име дневница за службена путовања у иностранству. О наведеним исплатама девизних дневница тужиоцу није вођена посебна евиденција код туженог, а из збирних спискова је утврђено да је тужени пре поласка на службени пут давао тужиоцу износе од 100, 120 или 150 евра, док из признаница које се налазе у списима предмета произилази да је тужилац примао износе ближе наведене у признаницама, али у истим није наведен основ исплате, осим на четири признанице у којима је назначено да је у питању исплата девизних дневница. Изведен је доказ вештачењем од стране судског вештака за економско-финансијску област Драгана Ничића, на основу којег је утврђено да укупан износ на име неисплаћених девизних дневница и путних трошкова тужиоцу износи 13.752 евра, односно 1.616.515,97 динара, и то су обрачунате девизне дневнице 18.042 евра, и обрачунати трошкови службених путовања 2.019,81 евро, а да је тужиоцу исплаћен износ од 6.309 евра, при чему је судски вештак навео и спорна питања о којима ће одлучити суд. Изјашњавајући се у односу на налаз и мишљење судског вештака Љиљане Милановић, коју је агажовао тужени, судски вештак Драган Ничић је навео да се слажу што се тиче обрачуна дневница и износа трошкова службеног пута, као и износа исплате на текући девизни рачун, али да је проблем код идентификација уплата које су наведене у списковима и признаницама, као и да је проблем у погледу дана доспелости, који је правно питање. Наиме, тужени је ангажовао другог вештака Љиљану Милановић, из чијег налаза је суд, такође, утврдио да је укупан износ обрачунатих дневница за службена путовања тужиоца 18.042 евра, али да је укупан износ извршених девизних исплата 13.019 евра, при чему се изјаснила да је назначене признанице признала имајући у виду помоћну евиденцију туженог за сваког возача о извршним исплатама које су хронолошки наведене. Код утврђеног, пресудом Првог

основног суда у Београду П1 2311/14 од 15.9.2021. године одбијен је приговор литиспенденције истакнут од стране туженог (ст.1), обавезан је тужени да тужиоцу на име неисплаћених дневница за путовање у иностранство у периоду од 27.11.2011. године до 14.04.2014. године, исплати укупан износ од 13.752 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом по стопи утврђеној Законом о затезној камати, као у њеном садржају (ст.2), одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца у делу тужбеног захтева којим је тражио да се обавезе тужени да тужиоцу, на име неисплаћених девизних дневница за путовања у иностранство, за период од 27.11.2011. године до 14.04.2014. године, исплати преко досуђеног износа од 13.752,00 евра, до траженог износа од 19.461,00 евра, износ од још 5.709,00 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом по стопи утврђеној Законом о затезној камати, као у њеном садржају (ст.3) и обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка (ст.4). Решењем Апелационог суда у Београду Гж1 1138/22 од 9.12.2022. године потврђено је решење садржано у ставу првом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 2311/14 од 15.9.2021. године, а иста пресуда, је укинута у ставу другом и четвртом изреке. У поновном поступку, изведен је доказ вештачењем путем вештака економско-финансијске струке Божидара Ждраљевића од 11.8.2023. године (контролно вештачење) и утврђено је да укупан износ разлике на име неисплаћених девизних дневница и путних трошкова износи 11.309 еура, односно 1.325.531,28 динара, који износ је добијен тако што су обрачунате девизне дневнице у износу од 18.042 еура и обрачунати трошкови службеног путовања у износу од 2.019 еура умањени за укупне исплате у износу од 8.752 еура. Судски вештак је у табели 4 дао сумарни преглед извршених уплата које износе укупно 8.752 еура и састоје се од безготовинских уплата девизни рачун 842 ЕУР и готовинских уплата - признанице и исплатни спискови 7.910 еура. Вештак Божидар Ждраљевић изјаснио се на примедбе тужене и у целости је остао код свог налаза и мишљења од 11.8.2023. године. Пуномоћник тужене предложио је допунско вештачење, али је исти предлог одбијен као неоснован, након чега је пуномоћник тужене на расправи од 31.1.2024. године изјавио да нема предлога за допуну доказног поступка.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, а применом одредаба члана 10, члана 118 тачка 3 и члана 164 Закона о раду, у вези члана 24 став 1 Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника ("Службени гласник РС" бр. 98/07 – пречишћен текст) и члана 154 и члана 186 ЗОО, првостепени суд је нашао да је тужбени захтев тужиоца основан и одлучио као у ставу првом изреке побијане пресуде, а имајући у виду да је тужилац по налогу туженог обављао превоз робе у иностранству, а да му је тужени периодично, након обављених путовања, уплаћивао дневнице на девизни рачун који је тужилац отворио код Findomestic banke, да је тужилац пре поласка на службени пут добијао износе на име аконтације, који су покривали трошкове возила и остале непредвиђене трошкове које је тужилац имао на путу, а да је део аконтације који није потрошен остао тужиоцу који је део зараде, с тим да о наведеним исплатама евентуалне разлике аконтације која није потрошена на службена путовања није вођена никаква евиденција од стране туженог, да је осим наведених аконтација тужени вршио исплату и одређених износа у готовини тужиоцу, а о којим исплатама су као доказ приложене признанице, али да је упркос наведеним исплатама преко рачуна на име девизних дневница тужени исплаћивао на рачун тужиоца износе мање од припадајућих износа сагласно Уредби о накнади трошкова и

отпремнини државних службеника и намештеника, услед чега је тужбени захтев тужиоца за исплату мање исплаћених дневница основано применом наведених одредби закона и подзаконских аката. Првостепени суд је прихватио налаз и мишљење вештака Божицара Ждраљевића од 11.8.2023. године са изјашњењем вештака. Притом, суд је ценио и налаз и мишљење стручног консултанта Љиљане Миловановић и судског вештака Драгана Ничића и оценио да се исти слажу са налазом и мишљењем вештака Божицара Ждраљевића у погледу износа обрачунатих девизних дневница и путних трошкова, као и износа уплаћених на девизни рачун тужиоца, али да се налази не слажу по питању износа евидентираних по признаницама, збирним списковима и помоћним евиденцијама. Налаз и мишљење стручног консултанта Љиљане Миловановић у којем је приликом утврђивања укупног износа неисплаћених дневница вршила и одбитак на име девизних уплата на рачун износа назначених у признаницама и збирним списковима и на име казне због коришћења мобилног телефона, суд није прихватио, јер је именована приликом утврђивања предметних потраживања вршила двоструки одбитак и то износа из признаница из којих се не може утврдити по ком основу су издаване, као и на име девизних уплата на рачун тужиоца код Финдоместик банке, иако су наведени износи који су уплаћивани на рачун тужиоца подизани од стране запослене код туженог, а није било могуће утврдити да ли су признанице издаване на име износа који је претходно скинут са рачуна тужиоца. Осим тога, стручни консултант је износ потраживања тужиоца умањила и по одлуци о кажњавању тужиоца за прекомерно коришћење мобилног телефона, за шта по оцени првостепеног суда, није било разлога, јер то није било предмет ове парнице. Цењен је и налаз и мишљење вештака Драгана Ничића, али је вера поклоњена налазу и мишљењу вештака Божицара Ждраљевића, јер је тај вештак приликом контролног вештачења одговорио на примедбе туженог, извршио је усаглашавање износа исплаћених тужиоцу по признаницама, збирним списковима и помоћним књигама, услед чега је и нашао да је тај вештак приликом израде контролног налаза и мишљења у потпуности одговорио на задатак вештачења и као такав прихваћен.

Првостпени суд је посебно ценио наводе туженог да вештак није признао исплате које је тужени уплатио тужиоцу на његов девизни рачун - у износу од 4.867 евра, али је исте нашао неоснованим, прихватајући налаз и мишљење вештака Божицара Ждраљевића који је у налазу објаснио да ове уплате нису узете у обзир јер у спису предмета не постоји ниједна признаница да је запослена код туженог, ББ, подигла новац са рачуна и исти послала тужиоцу. Такође, умањење висине неисплаћених дневница тужиоца по основу ненаменског коришћења мобилног телефона и кредитне картице - за износ од 1.6752, 34 евра, на шта је указивао тужени током поступка, по оцени првостепеног суда, није било од утицаја на другачију одлуку у овој правној ствари, јер се тужилац није сагласио са обуставом по овом основу, а уосталом тужени у току поступка није поднео противтужбу, нити је поднео приговор компензације, па потраживања на која тужени указује, нису могла бити предмет овог поступка. Првостпени суд је ценио и приговор застарелости потраживања, али је исти нашао неоснованим, у смислу члана 196 Закона о раду, јер је најстарије потраживање тужиоца доспело дана 7.12.2012. године, а тужба је поднета дана 27.11.2014. године, па је оцењено да је тужба поднета у оквиру законског рока. На досуђене износе неисплаћених девизних дневница за путовање у иностранство првостпени суд је тужиоцу досудио и законску затезну камату применом члана 277 и члана 324 Закона о облигационим односима. Са тим у вези првостпени суд је ценио и наводе туженог да

се датум доспећа по путним налозима рачуна – од дана предаје путног налога, али је исте нашао неоснованим. Како тужени није доставио податак о томе када је тужилац предао путни налог, као датум доспелости узет је датум завршетка службеног пута, односно као датум предаје налога прихваћен је датум преласка границе од стране тужиоца, као једини релевантан податак на основу којег је вештак могао да утврди датуме доспелости појединачних потраживања.

Доносећи наведену пресуду првостепени суд је на правилно утврђено чињенично стање, правило применио одредбе материјалног права и за своју одлуку дао довољне и јасне разлоге које у свему прихвата и другостепени суд.

Одредбом члана 164 Закона о раду прописано је да ако запослени претрпи повреду на раду или штету на раду или у вези са радом запослени је дужан да је накнади у складу са законом и општим актом.

Одредбом члана 118 став 3 Закона о раду прописано је да запослени има право на накнаду трошкова у складу са општим актом и уговором о раду за време проведено на службеном путу у иностранству најмање у висини утврђеној посебним прописима.

Одредбом члана 24 став 1 Уредбе о накнади трошкова и отпремнини државних службеника и намештеника („Службени гласник РС“ бр. 98/07 – пречишћен текст) која се примењује на све послодавце у РС укључујући и туженог, прописано је да државном службенику и намештенику припада једна дневница на свака 24 сата проведена у иностранству, а да ако је преостало време проведено у иностранству дуже од 12 сати – припада му још једна дневница, односно половина дневнице ако је преостало време проведено у иностранству између осам и дванаест часова. Висина дневнице је утврђена у зависности од државе у којој се запослени упућује, а према спису држава који су саставни део уредбе.

У конкретном случају, утврђено је да је тужилац био у радном односу код тужене на неодређено време, као возач камиона, да је у утуженом периоду на основу путних налога обављао службена путовања у иностранству, а тужени му је периодично, након обављених путовања, уплаћивао дневнице на девизни рачун, да тужени није у целости измирио потраживање тужиоца по основу мање исплаћених девизних дневница и службеног путовања, а у вредности утврђеној на основу контролног налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке Божицара Ждрављевића обрачунатих у складу са напред цитираном Уредбом која се примењује на све послодавце у РС, па и на овде туженог послодавца, то је супротно наводима жалбе тужене, првостепени суд правилно одлучио када је обавезао туженог да тужиоцу уплати тражене износе као у ставу првом изреке побијане пресуде.

Жалбени наводи који су усмерени на то да првостепени суд неосовано није признао исплате које је тужени уплатио тужиоцу на његов девизни рачун - у износу од 4.867,00 евра и жалбени наводи да је првостпени суд погрешно одлучио када је нашао да ненаменско тужиочево коришћење мобилног телефона и кредитне картице преко дозвољеног лимита - у износу од 1.652,34 евра није могло бити обустављено од износа исплаћених дневница, су поновљени наводи које је тужени већ истицао током првостепеног поступка и који су правилно оцењени од стране првостепеног суда.

Супротно жалби, побијана пресуда садржи довољне и јасне разлоге у погледу битних чињеница, па се жалбом тужене неосновано указује на битну повреду из чл. 374 ст. 2 тач. 12 ЗПП.

Тужена сада у жалби оспорава правилност налаза и мишљења вештака Божидара Ждраљевића на којем је заснована побијана пресуде, уз указивање на примедбе које је истицала током првостепеног поступка, али како је вештак у целости одговорио на примедбе тужене у изјашњењу и остао у целости код налаза и мишљења од 11.8.2023. године, ови жалбени наводи, остају без правног утицаја на другачију одлуку.

Супротно жалби, потврђена је и одлука о законској затезној камати на досуђене износе из става првог изреке, јер је донета правилном применом члана 277 и 324 ЗОО, са разлога наведених у првостепеној пресуди.

Другостепени суд је ценио и друге наводе жалиоца, али их ближе не образлаже јер је нашао да исти нису од утицаја на правилност и законитост побијане пресуде.

Супротно наводима жалбе, као правилно је потврђено и решење о трошковима парничног поступка, јер је донето правилном применом члана 154 и 155 Закона о парничном поступку, Закона о судским таксама и АТ важеће у време пресуђења.

Другостепени суд је одбио захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка као неоснован, јер тужена са жалбом није успела.

Из наведених разлога, на основу члана 390 и члана 165 тачка 2 и 3 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.72/11 ... 18/20), одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Ана Поповић с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**